

[Erik Eriksen.]

for have ønsket mig nogle mere imødekommende udtalelser om betydningen af at fremme den private opsparring.

Dertil kommer hele skattepolitikken, som jeg allerede har strejft. Jeg tror simpelt hen ikke, at regeringen kan overleve det, hvis den sætter arbejdet med en skattereform i stå til fordel for en gold diskussion om kildeskatt.

Jeg har noteret mig, at regeringen agter at følge de synspunkter, som vi i oppositionen har gjort gældende i en årrække med hensyn til forhøjelsen af grænsen for proportionalskatten, forhøjelse af bundgrænsen for indkomstskat, forhøjelse af børnetilskud og andre reduktioner i den direkte beskatning. Det samme gælder sambeskatningens delvise ophævelse, hvor vi med megen interesse afventer regeringens forslag til et forhandlingsgrundlag.

Jeg finder det ærligt, at regeringen nu, ligesom vi andre gjorde det allerede før valget, gør det klart, at en lettelse af den direkte beskatning næppe kan gennemføres uden en samtidig forhøjelse af forbrugsbeskatningen.

Der er i åbningstalen et — i hvert fald for mig at se — noget uklart afsnit. Det udtaler først tillid til det økonomiske råd som et egnet forum for drøftelser af en stabiliseringspolitik. Det er formentlig at opfatte som en reverens for det radikale venstre, men i næste sætning kommer vel det, der er realiteten. Jeg læser det således, at her bebudes de drøftelser, der i går blev indledt med erhvervslivet og arbejdsmarkedets organisationer. Jeg vil gerne forstå det således, at man fra regeringens side imødekommer et ønske, jeg tidligere har givet udtryk for, nemlig et udspil før overenskomstforhandlingerne, således at der bliver håb om at undgå indgreb bagefter, for hvis regeringen med tilstrækkelig myndighed tilkendegiver sit syn på forhandlingernes økonomiske rammer, tror jeg i og for sig, der er gode muligheder for, at parterne kan finde hinanden. Jeg vil altså gerne have det forstået på denne måde. Jeg vil dog føje til, at det økonomiske råd har en rolle at spille på dette punkt, en meget vigtig rolle endda, men det er klart, at det kan aldrig blive dette råds opgave at løfte nogen del af ansvaret fra

regeringens skuldre; dette må slås fast, det gjorde jeg forgæves forsøg på forud for sidste sæt overenskomstforhandlinger. I stedet for fik vi det vrængbillede af en samordning, som regeringen noget sangvinsk kaldte for helhedsløsningen.

Jeg skal ikke komme nærmere ind på alle de øvrige punkter, der er indeholdt i åbningstalen som f. eks. tillægspensionen, hvor venstre for længst har markeret sit standpunkt.

Jeg vil gerne vende tilbage til spørgsmålet om samarbejde. Det er nævnt flere steder i åbningstalen; det plejer det jo for øvrigt at være i åbningstaler; det stod såmænd nok så pænt i den tale, som åbnede det folketingsår, der resulterede i regeringens nedtromling af oppositionen i spørgsmålet om jordlovene og den såkaldte helhedsløsning. Også her talte man om samarbejde, så ministeriets chef vil uden videre forstå mig, når jeg siger, at det måske er en lille smule vanskeligt for mig helt at tage ordene til den pålydende værdi; jeg må først have den undersøgt.

Den nuværende regering repræsenterer et mindretal, og — lad det blot være sagt; jeg kender noget til mindretalsregeringers vilkår og er ikke forblevet upåvirket her, ingenlunde — det står til regeringen, når arbejdet her i salen begynder, at levere bevis for, at den påberåbte samarbejdsvilje virkelig er til stede.

Jeg har allerede nævnt, at regeringen forsøgte en god lejlighed ved valg af formand og næstformand i socialreformkommissionen, hvor regeringen ganske så bort fra, på hvis initiativ den var kommet til verden. Det var et beklageligt fejltrin allerede i starten.

Jeg hverken kan eller vil gøre forsøg på at pålægge regeringen noget. Hvis regeringen er interesseret i venstres politiske synspunkter, er det jo ikke sådan, at den behøver at søge eller lede i blinde. Regeringen kan for det første granske en række oppositionsforslag her i folketinget. For det andet har jeg selv ved en række lejligheder i al beskedenhed prøvet at tilkendegive min opfattelse af centrale samfundsspørgsmål, og ikke mindst gælder det, at mit parti for et halvt år siden har vedtaget et meget detaljeret handlingsprogram, som viser vor indstilling til de aktuelle problemer. Må jeg i